

Autobiografia

nie dałam się zaprogramować
zaczęłam od protestu
nie poszłam do przedszkola
choć wszystkie dzieci
z mojej ulicy grzecznie
wędrowały tam co rano
nie miałam długich warkoczy
wolałam mieć dużego loka
na czubku głowy
i jedną kokardę

nie miałam siostry
za to dwóch braci
i wielu kolegów
zamiast zabawy lalkami
strzelałam z łuku i procy
grałam w noża palanta
i hokeja – zawsze z chłopakami
zimą zamiast na sankach
zjeżdżałam na poniemieckim szyldzie
pierwsza sprawdzałam kruchość lodu na stawie
moczając nogi do kolan
radość czerpałam z drobnych rzeczy
zbierałam skarby – kolorowe szkiełka
luski po nabojach i kawałki ołowiu
z których wytapiałam żołnierzyki
znaczkę – zwłaszcza chińskie
dlatego że inni zbierali polskie
etykiety zapalczane i koraliki
wycinałam z gazet twarze
Brygidki, Sophii, Claudii
i innych aktorek
ubogaczałam życie tworzeniem
teatru podwórkowego i pisaniem wierszy
zamiast szlifować lwóweckie bruki
zawzięcie budowałam tamy na Płócznie
łowilałam na widelce pstrągi i raki

nie podrywałam chłopaków
to oni uganiaли się za mną

jeśli już który był pewny zdobyczy
dostawał kosza
nie mówiłam brzydkich słów
brzydziłam się nimi
inni też przy mnie
zachowywali się taktownie

bułkę z wędliną zamieniałam w szkole
na chleb ze smalcem lub wodą i cukrem
nie było drzewa w okolicy
na które bym się nie wdrapała
tylko nie lubiłam psów
zresztą one mnie też
– trzy razy byłam pokąsana
lubiłam wszystko co jest inne
nietuzinkowe
co ma „żuk i żaba” nie dla mnie
cenię prostotę w niej kryje się piękno
najpiękniejsze kwiaty to dziko rosnące
chwasty i zioła – nawłóć krwawnik
wrotycz rumiany
nie dałam się zaprogramować
także na studiach
zostałam tą kim chciałam być od dziecka
nie wstydzę się tego co robiłam i robię
śpiewam co dzień od przebudzenia po wieczór
śpiew i uśmiech są katalizatorem mego istnienia
piękno dostrzegam we wszystkim co mnie otacza
zachwycam się tym co u innych uchodzi za brzydkie
piękny jest kamień i powalone drzewo
stary dworek
i zmarszczka na mojej twarzy

Barbara Anna Pawłowicz